

Mé jméno je

Ap ro x I m A

Inka Tichá

Předmluva

Tohle dílo je popis mého vlastního autentického procesu, který trval několik let. Záměrně jsem zde neuváděla žádná jména konkrétních osob, ani názvy konkrétních událostí a míst. Důležitý je proces sám. Jednak jsem ty dotyčné osoby nechtěla konfrontovat s tím, že je jmenovitě vydám na pospas mému tvoření bez jejich svolení, a za druhé - je to pro samotný popis procesů nepodstatné. S respektem a úctou ke všem zúčastněným – vy, kteří se v tomto příběhu poznáte – vám z celého srdce děkuji za vaši přítomnost. Jsem vděčná za všechny naše společné průsečíky našich trajektorií v tomto časoprostoru. Vy všichni jste měli v ten správný okamžik ten správný úkol – být mi nablízku. Jste součástí mé existence a na věky budete.

Také chci říct, že vše, o čem zde píšu, je mojí osobní a pravdivou zkušeností. Nepovažuji to ale za jakousi objektivní nadpravdu. Ne. Je to pouze moje individuální pravda, moje autentická zkušenost. Pokud v tom někdo najde cokoli podobného s jeho vlastní zkušeností, pak říkám ano, je to možné. Sugestivní obsahy našeho individuálního a kolektivního nevědomí, které se vynořují do vědomí, na sebe berou různé podoby. Průsečíky osobních příběhů v jednom časoprostoru se mohou prolínat.

Tato zpráva o Aproximě není univerzálním vodítkem či mapou na cestě individuace. Tu máme každý svoji, jedinečnou. Ale můžete se mým příběhem inspirovat a použít vše, co s vámi rezonuje, ve svůj prospěch. Necht' zůstane toto dílo nezištné a čisté.

Přeji vám všem, kteří jste na cestě k sobě, na cestě domů ke Zdroji, mnoho síly a důvěry v sebe sama. Zvládnete to. A pokud se váš duchovní rozvoj stane vaší největší krizí - nevzdávejte se!

Inka

„Pokud přijmu myšlenku, že jsem předmětem rafinovaného zápolení vlivu dědičnosti a společnosti, redukuji sám sebe na jakýsi důsledek. ČÍM VÍC MŮJ ŽIVOT ZÁVISÍ na tom, co se stalo v mých chromozomech, co udělali nebo neudělali mí rodiče, a na mém dětství, které už dávno minulo, tím víc je příběhem oběti. Žiji podle osnovy napsané genetickým kódem, dědictvím po předcích, traumatickými zážitky, rodičovským nevědomím a společenskými tragédiemi.“

James Hillman, Klíč k duši

Úvod

Zřejmě nedokážu přesně určit ten čas, kdy jsem se začala duchovně probouzet. Vždycky jsem věřila v dobro světa, a tato naivita mě stála hodně. Vždycky jsem někde hluboko uvnitř sebe cítila, že přicházím z míst, kde se nelže, nezabíjí, nekraje, že přicházím z prostoru důvěry a lásky, která je všeobjímající a nikdy mě nenechá padnout do nejhlubšího bahna přízemního lidského bytí. Ano, taková byla moje naivní představa. To, co z hloubi duše důvěrně znám, jsem očekávala a hledala i tady na Zemi. A zlo a satana jsem vnímala pouze jako pohádkové entity a výmysly, které se mě netýkají. Princip duality zůstal dlouho neuchopen a nepochopen. Moje cesta individuace, tedy cesta k PODSTATĚ mé bytosti, byla nádherná, bolavá, drahá, náročná, vyčerpávající, někdy nekonečná, ale hlavně, byla smysluplná. Neříkám, že už jsem na konci procesu, to ani zdaleka ne. Ale po těch deseti letech už jsem ve stavu přijetí sebe sama, pýcha a samolibost se daly na ústup a vznikl prázdný prostor. Už se nemusím identifikovat se vším, co mě nějak definuje.

Navzdory tomu, že jsem byla vždycky snílek, měla jsem docela silně vyvinutou analýzu mysli. Taková trochu neobvyklá kombinace, bezbřehá naivita a racionální skepticismus. Když se tak koukám v čase zpět, tak vidím, že tyto dvě vlastnosti si tak trochu prohodily své místo. Bezbřehá naivita mě ovládala ve věcech pozemských, a racionální skepticismus mě blokoval ve věcech spirituálních a transcendentních. Kdybych byla zdravě skeptická a racionální ve věcech pozemských, možná bych byla na tom lépe, co se týká materiálních statků a hmotného zabezpečení. Ale zrovna v těchto oblastech jsem byla naivní snílek, že všechno vždycky dobře dopadne. Nedopadlo, teda, alespoň ne pro mě. Vždycky jsem z toho vyšla jako oškubaná husa, která tak tak přežila. Nevadí. Škola života je nejlepší škola a vlastní zkušenost je nepřenosná, obzvláště pro berana s ascendentem ve střelci. Ta moje škola je zřejmě velmi prestižní, protože už mě stála miliony. Taková je cena za blbost a naivitu a neschopnost vidět a přijmout dualitu pozemského bytí. Jinými slovy, nevidět svůj stín.

Mezi nebem a zemí

Tajemno mě vždy zajímalo. Už jako malá holka jsem měla svůj bohatý vnitřní svět, který byl plný víl, skřítků a dalších neviditelných bytostí. Postupem času jsem to všechno uzamkla hluboko v sobě, abych nebyla za úplného blázna. Už tak jsem byla díky svému neobvyklému dětství docela outsider. Nikdo mě v mojí jedinečnosti nepodporoval a tak jsem usoudila, že bude asi lepší takzvaně splynout s davem. Dělat to, co dělají ostatní, abych nebyla tak úplně jiná. Moc se mi to ale nedařilo.

První vědomý osobní a tělesný prožitek čehosi „nenormálního“ mě potkal na semináři rodinných konstelací v roce 2006. Když jsem to poprvé uviděla, myslela jsem si, asi jako většina lidí, proboha, co jsou to za podivní komedianti? ... a na co si to tady hrají? V té době jsem byla ajťák, softwarový lektor, intelektuál, který sice někde v hloubi věřil na Boha, anděly a nadpřirozené bytosti, ale nikdy v životě by si to NEPŘIZNAL!!! To už jsem přece zavřela dávno, teď už jsem rozumný a dospělý člověk!

Před mýma očima se odehrávaly příběhy, které mi chvílemi naháněly hrůzu a chvílemi přiváděly do stavu rozpaků a pochybností. Minulé životy, potraty, úmrtí blízkých v rodových liniích, vydědění, upálení, zešílení, nepřijetí. Vůbec nic z toho jsem nechápala. Až jsem se dostala do „role“, už ani nevím, za koho jsem to tenkrát byla postavena, stalo se mi něco, co jsem zatím nikdy nezažila. Moje tělo se doslova proti mé osobní vůli začalo chovat jinak, než jsem chtěla. Třásl se a otáčelo mě to pryč někam do rohu. Také mě napadaly podivné myšlenky a emoce, které nebyly moje a přesto se mi děly. Vyděsilo mě to. Dostalo se mi určitého vnitřního povzbuzení, že je to v pořádku, že mám následovat řeč těla a vnímat svoje pocity a nechat je sebou protékat. Ještě jsem s tím neuměla pracovat, takže jsem se s tím úplně ztotožnila a prožívala to naplno. Ne jako pozorovatel, který má kormidlo svého prožívání zcela ve svých rukách. To přišlo až daleko později. Vnímala jsem, že se děje cosi zvláštního, čemu sice nerozumím, ale ostatním to dávalo smysl. Pochopila jsem to až v momentě, kdy jsem si jednou sama postavila konstelaci. Zástupci osob v rolích se chovali, mluvili a jednali naprosto totožně jako skutečné osoby, za které jsem je postavila. Fascinující! Jak je to možné? Jak to, že se to děje? Jak to ti lidé mohou vědět, když ty dané osoby vůbec neznají? Tenkrát jsem ještě neměla ani ponětí o morfogenetických polích, o kvantové nonlokalitě a podobných věcech.

Ale skrz prožitou zkušenost jsem k tomu měla velký respekt a byla to pro mě první zkušenost o něčem větším, co nás přesahuje. Je třeba mít tyto praktiky ve velké úctě a pokoře a nikdy je nezneužít. Tato zkušenost mě uvedla do vnímání „jiných“ světů. Učila jsem se to vnímat. Jsem velmi vděčná za tu zkušenost.

Pýcha předchází pád

V roce 2007 jsem už byla ve světě „energií“ jako doma. A jak to tak bývá, tohle je nekritičtější fáze začátečníka. Když nabude dojem, že už to umí a ovládá a že už se může pustit do větších věcí. Je to jako s řidičákem. Zpočátku máme strach a jsme opatrní. Pak jsme si čím dál jistější a nabudeme mylného dojmu, že už to zvládáme a nic nás neohrozí. Počáteční obezřetnost a opatrnost je ta tam. V té době jsem se rozhodla, že se nechám zasvětit do reiki. Už ke mně přicházela vize, že budu léčit lidi, ale ještě jsem nevěděla jak. Ve své naivitě jsem si našla přes internet prvního „mistra“ reiki, který nabízel zasvěcení. Pro mladší čtenáře – po roce 2000 nastalo období neuvěřitelného vzestupu veškerého ezoterického balastu. Bylo to nové a lidi byli hladoví po všem, co zavánělo duchovnem a nadpřirozenými schopnostmi. Svět internetu ještě ani zdaleka nenabízel to, co dnes, ale určitý rozmach povědomí spolu s narůstajícími technologickými vymoženostmi tam byl. A tak jsem si „vybrala“ svého učitele s naivitou idiota, že přece takový mistr reiki nemůže být žádné hovado, když pracuje s takovou posvátnou silou. No, a může.

Už když jsem přijela k němu do domu, měla jsem poslechnout svoji intuici, která mě varovala. Ne, nedošlo ke zneužití v tom tělesném, sexuálním smyslu, to ne, bylo to zneužití daleko rafinovanější. Udělal jakýsi rituál zasvěcení, samozřejmě jsem musela mít zavřené oči, takže jsem neviděla nic. Stálo mě to tenkrát dost peněz. Po třech hodinách jsem jela domů. Byla jsem unavená. A následující dny jsem byla unavená čím dál více. Jednoho dne, to jsme něco slavili v hospodě a hráli bowling, se mi stalo něco divného. Podotýkám, že jsem nic nepila, takže to nemohlo být z alkoholu. Cestou na WC jsem se skácela na podlahu. Asi to muselo vypadat, že jsem úplně na mol, protože mi nikdo nepomohl na nohy, jen se všichni tak divně dívali. Sebrala jsem se a došla jsem na WC, tam se mi to stalo podruhé a u umyvadla potřetí. A najednou jsem cítila teplé vlhko v nohavicích. Ani jeden svěrač nefungoval, takže jsem se mimovolně

počůrala a ... ano ... posrala. Totálně. Tak tam tak stojím u umyvadla, vůbec nic jsem nechápala a brečela jsem jak malé děcko. Naštěstí tam pak za mnou kdosi došel, asi už si někdo od našeho stolu všiml, že jsem tam dlouho. Měla jsem před hospodou svoje auto, v kufru naštěstí několik dek, které jsem dala na sedadlo spolujezdce a obalila jsem se jimi. Nechala jsem se odvézt domů. Smrděla jsem, ještě že už byl večer a byla tma.

Doma nikdo naštěstí nebyl, tak jsem všechno to špinavé oblečení a deky hodila do pračky, dala si sprchu a šla spát. Zdály se mi démonické sny, ale co přesně, to už si nepamatuji. Následující dny mi vůbec nebylo dobře a ani jsem neměla odvahu nikomu říct, co se mi stalo. Začala jsem tušit spojitost mezi oním mistrem reiki a tím, co se mi dělo. Zavolala jsem známé, ke které jsem tenkrát chodila na karty a všechno jí řekla, protože ona byla v té době jediná, které jsem to mohla všechno říct s nadějí, že mě pochopí a že mi pomůže. A taky pomohla. Ve stejném domě, kde bydlela, byla i jedna starší paní, která taky dělala reiki. No, to se ví, že mě okamžitě zachvátila obrovská nedůvěra a nechuť. Ale řekla jsem si, že horší už to být asi nemůže a tak jsem šla. V tom domě byl výtah a v tom výtahu bylo fixem napsáno: Víš co je psycho? Když slyšíš hlasy a je ticho. To sedělo. Připadala jsem si hodně psycho. Naštěstí mě ta milá paní dala do kupy a zase mi bylo dobře. Takže jsem si na vlastní zkušenost zažila jaké to je, když se na vás někdo energeticky napojí a úplně vás vysaje. Zkušenost k nezaplacení. Dobrá facka. A jak dny ubíhaly, učila jsem se pomalu rozlišovat, jak to s těmi energiemi je. Ale, držela jsem si odstup a moje nedůvěra byla stále velká. Měla jsem strach, že se mi zase něco podobného stane. Že mě někdo zneužije a energeticky zkrade. A tak jsem toho nechala a snažila se řešit světské věci, které jsem do té doby dost zanedbávala. I když, už v té době jsem cítila, že se s mýma rukama něco děje a že z nich jde teplo. A že když je přiložím někomu na tělo, že se tomu dotyčnému uleví. Ale nevěnovala jsem tomu pozornost, vlastně jsem tak úplně nevěděla, co s tím. A jestli někomu neublížím. Měla jsem strach.

Dopad

Bylo léto roku 2010. Tři roky jsem se sotva plácala na hladině a hledala způsoby, jak se uživit, jak přežít. Porozvodové soudní tahanice a nedůstojné lži a obvinění, které mě dostávaly na kolena, mi také moc sebevědomí nepřidaly. To,

že jsem přišla o dceru, kterou si vysoudil pro sebe její otec, to pro mě bylo ničující a já už jsem to všechno vlastně vzdala. Selhala jsem ve všem, na co jsem sáhla. Nedařilo se nic. Přišla jsem o poslední finanční rezervy, o byt i auto. Bylo to, jakoby mě zasypala lavina, jako bych uvízla pod nějakým poklopem, ze kterého nebylo úniku. Poslední tři roky by se daly přirovnat k jízdě na obrovském tobogánu, kdy sedíte nahoře a vůbec nevidíte konec a tím pádem ani nevíte, v čem se tam dole vymáčáte. Jediné, co víte je, že musíte jet. Jinak do vás stejně někdo zezadu šprtne a nebude se ptát, jestli chcete, nebo ne. Ta jízda samotná je velikánské dobrodružství a tak si říkáte - no co, když už jedu takovou rychlostí a mele mě to nahoru a dolů, tak si to aspoň užiju. Co už s tím. Zastavit to nejde. Ten pád do propasti plné bahna už nešel ničím zastavit a byl nevyhnutelný.

Jedno srpnové dopoledne mě postihlo cosi, co vypadalo jako infarkt. Obrovská bolest na hrudi, nešlo ani dýchat. Panika. Sedla jsem do auta a jela k doktorce. Bylo to kousek. Natočili mi EKG a nic. Tak se mě paní doktorka mile zeptala – tak, co se s vámi děje? A moje tělo se sesypalo v usedavý pláč, který se nepodařilo utišit ani několika dávkami injekčně podaných sedativ. Tělo prostě jen brečelo a brečelo, nešlo to zastavit, nešlo mluvit, nešlo nic, trvalo to dlouho. Nechápu, kde se ve mně vzalo tolik slz. Tak zavolali sanitku a já jsem skončila na psychiatrii. Tam jsem byla měsíc. Musím říct, že to byla pro mě obrovská škola. Bavilo mě pozorovat ty lidi tam, ty jejich osudy a příběhy. Nejdřív jsem si říkala, že tuhle absurdní hru s nimi hrát nebudu, že je to nedůstojné. Ale pak jsem si v tom našla svoje. Pozorovala jsem se, jak to se sebou v těch situacích mám. Třeba – ranní povinná rozcvička. Tu jsem naposledy zažila na táboře. První reakce byla – no to nikdy, jste normální, to tady mám jako ráno běhat a cvičit venku před budovou 1. oddělení, jako magor? No, a pak jsem si uvědomila, že tady není normální nikdo, že jsem v blázinci, takže, proč ne. Tady za člověka rozhoduje někdo jiný, tady nejsi svým pánem. Došlo mi to v okamžiku prvního večerního rozdávaní léků, kdy už jsem byla umístěna do běžného režimu. Totiž, jak mě přivezli, byla jsem tak moc otupělá, že jsem pak spala dva dny v kuse. Byla jsem na nějakém speciálním pokoji dole u sester, které mi každou chvíli chodili měřit tlak. Takže, když se vrátím k tomu večernímu rozdávaní léků – tohle mi napoprvé fakt vyrazilo dech. Ještě jsem tak plně neintegrovala to, kde se nacházím, byla jsem fakt mimo. Každá z nás, jedna po druhé, si chodila k sesterskému stolu, na kterém byl velký tác. Ten tác byl dřevěný s kulatými

otvory, ve kterém byly lahvičky s léky. Každá lahvička měla svoje číslo, a to číslo, to si musela každá z nás zapamatovat. Takže, každá jsme došla k tomu stolu, s něčím na zapití v ruce, každá z nás musela otevřít pusu, sestra tam ty léky vysypala. A pak musela každá otevřít pusu, že tam jako nic nemá a že polkla všechno. Tak to se ve mně vzbouřil anarchista, že tohle prostě dělat nebudu. A taky jsem to nedělala. Prostě jsem to polkla, zapila, a šla zpět ke svému stolu s takovým odhodláním, že mě sestry nechaly být

Denní program byl také zajímavý. Ráno nás vyhnali z pokojů a zamkli ubytovací část, včetně sprch. Žádné povalování se v posteli nebo na pokojích. Ale, co dělat? Byl srpen, takže většina volnočasových aktivit nefungovala. Zaměstnanci léčebny měli dovolené. Zbyly jen skupinové terapie, které trvaly hodinu a půl, jedenkrát týdně. Pak jednou týdně pohovor s ošetřujícím lékařem. Toť vše. Celé dny jsem se poflakovala s ostatními ženami z oddělení po areálu. Naštěstí bylo léto, bylo krásně. Hodně času jsme zabily také v místním jediném bufetu, který tu byl a který měl i venkovní posezení. Tam se scházeli všichni pacienti, kteří nebyli na uzavřeném oddělení, a tudíž mohli být venku. Vycházky ven mimo areál, to měl málokdo, a když, tak pouze o víkendech. Velmi rychle mi došlo, že tady mi nikdo nepomůže. Že tohle není řešení, zalékovat člověka, otupit ho a nechat ho přežívat. Jo, u akutních stavů, to chápu. Někdy člověku prostě pořádně hrábne. Přesto mi u některých pacientů unikala ta podstata, proč tam vlastně jsou. Ale bylo zajímavé poslouchat ty příběhy a osudy. Ty dny jsem tam venku v bufáci vypila denně tak šest káv a vykouřila krabičku cigaret. Vlastně, nebyla to celá krabička, byla to tak polovina, protože druhou polovinu jsem rozdala těm, kteří neměli ani na ciga a ani na tabák. Lidské utrpení bylo najednou blíže, dostávalo se mi přímo pod kůži a příběhy lidí měly konkrétní jména a obličej. Nechápala jsem, jak tam někteří mohou být už třeba podesáté. Co se to děje s jejich životy? Po měsíci jsem to tam zabalila a v podstatě na revers šla domů. Pochopila jsem hodně o zodpovědnosti vůči vlastnímu životu, o roli oběti, o vlastních limitech.

Trvalo mi dost dlouho, než jsem se vzpamatovala z toho všeho a hlavně jsem potřebovala nějak integrovat fakt, že jsou stavy, které mohou člověka úplně ovládnout. V podstatě z ničeho se najednou vynořil stav, který vypadal jako konec mých dnů. Ano, někde v hloubi duše už jsem tady na Zemi nechtěla být. Byl to pro mě zásadní obrat v tom smyslu, že jsem musela přiznat sama sobě, že

nemám vše pod kontrolou, a že je tady cosi silnějšího, než je moje vůle žít, než můj strach ze smrti. A hlavně, že vůbec nevím, jak to tady mám všechno přežít. Vůbec tady tomu nerozumím. Nevím, co mám dělat. Nevím, čím se mám živit, ani nevím, co by mně bavilo, nevím, kdo jsem, co je mým úkolem, proč tady jsem, co je to tady za blbé hry, kterým nerozumím, tak, krucinál, co s tím životem tady?

Následovalo období jakéhosi bezčasí. Rezignace. Bylo mi všechno jedno. Jen jsem přežívala ze dne na den. Chodila jsem do jakési práce, platila jsem dluhy, žila jsem jen tak beze smyslu a bez cíle. Jako naprostý looser, který podělal, co se dalo. Byt, auto, peníze, to všechno zmizelo z mého života. Přežívala jsem v 1+1 s přítelem, který si, nevím čím, zasloužil prožít si se mnou největší peklo v mém životě. Bez žádné vize, bez žádné naděje na lepší zítřky. Jen konzumovat bezduchý život ze dne na den. Do práce, z práce, platit dluhy, večer nějaká telka, nebo hospoda, povrchní kecy u piva. Kde zůstaly ty moje vznešené cíle? Copak i tohle jsem já?

Naděje je poslední ochrana před skutečností, proto umírá poslední. A skutečnost byla tady a živá. A dost bolela. Postihla mě ulcerózní kolitida. To vás bolí střeva asi tak, jako kdyby vám je někdo kroutil jako mokrou hadru, kterou chce vyždímat. Průjem se stal na pár následujících měsíců můj každodenní úděl. Nebylo dne bez nehody typu – už jsem to nestihla doběhnout na WC. Kolonoskopie a podobné radosti se také staly součástí mého života, stejně jako kortikoidy. Snad jediné pozitivum bylo, že váha šla dolů, no, ale za jakou cenu.

Do hlubin

Volání Duše je mocný hlas z hlubin, který ke mně promlouval svými symboly, vizemi a sny, které byly pro mě tak děsivé, že jsem se snažila je všemi možnými způsoby umlčet. Jenže volání Duše nejde ignorovat. Teda, nějaký čas to jde, ale po čase to začne být naléhavější a pak už nedokážete myslet na nic jiného, protože ty sugestivní obsahy nevědomí jsou tak neodbytné, že nakonec člověk přestane bojovat. Tam venku už není nic, co by pomohlo, nic, co by potěšilo, nic, co by dávalo smysl. A tak není zbylí, než se vydat do hlubin. Začala další etapa. Tentokrát se přidal i Duch. Začalo jít do tuhého.

Na podzim roku 2012 jsem se přestěhovala do jiného bytu, do jiné části města. Byl to ateliérový prostor v podkroví, který ke mně promlouval. Cítila jsem neodbytnou potřebu být sama se sebou. Bez přítele, který už jen tak tak snášel tíhu mého bytí, a já tu jeho. Dělo se se mnou cosi, co nás dva od sebe vzdalovalo a kladlo mezi nás hrubou zeď.

Bylo 12. 12. 2012. Tento magický den se opět stalo cosi neobvyklého. Toho dne jsme se sešli u mě. Pár přátel na stejné vlně. Prostě lidé, kteří se ten den měli sejít. Ve 12 hodin a 12 minut jsme nad mnoha zapálenými svíčkami započali meditaci za ukotvení světla na Zemi. Stáli jsme v kruhu a drželi jsme se za ruce. Teplo od těch svíček stoupalo vzhůru a začalo už být docela horko. Nejdřív se se mnou nedělo nic, cítila jsem klid. Pak jsem se „přesunula“ někam jinam. Bylo tam hodně bytostí, nevím, jestli to byli lidé, byli zahaleni. Ale viděla jsem tam spolužačku ze třídy, o které jsem věděla, že už nežije. Těch bytostí tam bylo tisíce. Všichni byli natočeni jedním směrem a poslouchali někoho vpředu. Přesunula jsem se více dopředu. To přesouvání, to nebyla chůze, bylo to jakési plynulé přesunutí se. A tam jsem uviděla zářivé schody a za ním bílý otvor, nějaký průduch. Na těch schodech stály stejně zářivé bílé bytosti jako to světlo za nimi a hovořili o tom, jak je důležité posilovat světlo na Zemi. Vlastně ani nemohu říct, že bych je viděla hovořit, já jsem slyšela slova, která šla od nich. Nebo, vlastně, ani jsem neslyšela slova, bylo to, jakoby promlouvali přímo do mě, do hloubi mého těla. Mluvili o tom, kolik už je na Zemi pracovníků světla, jak je důležité, aby nepřestávali se svojí prací. Zeptala jsem se jakoby sama sebe – kdo jsou ti tam v tom světle, kde to jsem, co je to? A přišlo mi vysvětlení: to je Zasedání Galaktické rady a ty bytosti, které hovoří, jsou Vyslanci LÁSKY.

Pamatuju si dodnes ty okamžiky uvědomění, jak důležité a významné je to, čeho jsem právě svědkem. Ano, najednou jsem to celé „pochopila“. Musím dodat, že nikdy předtím jsem neslyšela nic o tom, že by existovala nějaká Galaktická rada. A o nějakých poslech světla či vyslancích lásky, to už vůbec ne. Ale v tu chvíli, kdy se to dělo, mi to celé dávalo smysl a bylo to TAK SKUTEČNÉ. A od tohoto okamžiku jsem to přestala brát jako legraci nebo pomatení mysli, protože ten vnitřní pocit naléhavosti a láskyplného povzbuzení a ocenění takové práce na Zemi, ten byl skutečný. A kdo něco takového prožil, ví, o čem mluvím. Po procitnutí, kdy se ke slovu dostala opět moje analytická racionální mysl, pokoušelo se mně na okamžik jakési zmatení a popření toho, co jsem

právě prožila. Ale ten hluboký nepopsatelný pocit pravdy a lásky uvnitř mě samotné byl natolik silný, že nedovolil pochybovat.

Od tohoto dne jsem přijala fakt, že nejsme sami ve Vesmíru. A že se tady na Zemi dějí opravdu důležité změny a je nutné to nebagatelizovat. Sice jsem stále nevěděla, co s tím já osobně mám dělat, co se po mně vlastně chce, ale začínala jsem si uvědomovat, že to, že tady jsem, má svůj hlubší smysl, kterého si zatím nejsem vědoma

Rok 2013 byl rokem zásadních změn a událostí v mém životě. A začalo to už v lednu.

S kamarádem jsme dělali takový duchovní rituál, který on přijal v channelingu a pojmenoval jej KRUH DUŠE. Stalo se to 26. ledna 2013. Meditace s rituálem pro ukotvení záměru duše. Svíčky hoří a já se ponořuji do svého nitra. Netrvalo to dlouho a dostávám se do změněného, rozšířeného stavu vědomí, který mi byl v té době důvěrně znám. Nechávám volně přicházet vše, myšlenky a pocity mnou protékají a prožitek se stává mojí realitou. Vnímám, jak kamsi doprostřed hrudi proudí ze všech dimenzí a směrů všech časoprostorů Vesmíru částičky mé bytosti. Před očima jsem viděla tisíce zelených obdélníků – clustrů, které se rovnaly za sebou do řad a tvořily celistvý tvar. Kdo někdy dělal defragmentaci disku na počítači, tak si to umí představit, bylo to velmi podobné. Vše se dělo velmi rychle, ani se to nedalo zachytit, s jakou rychlostí se to rovnalo do řad pod sebou. Tenkrát jsem ještě neměla o celistvosti ani ponětí, ale byla jsem z toho procesu nadšená a někde hluboko uvnitř jsem věděla, že je to v pořádku. Cítila jsem se úplná a kompletní ve svém vědomí. Vesmír pro mě v tu chvíli nebyl prázdný a záhadný, ani nekonečně nedosažitelný, měla jsem pocit, že jsem na mnoha místech najednou a přesto jsem si uvědomovala, že sedím doma, v podkrovním bytě, ve fyzickém těle, tady na Zemi. Čekala jsem, co bude dál. Ocitla jsem se někde poblíž Jupitera, viděla jsem, jak se blížím k této nádherné planetě. Tam jsem zavnímala přechodový portál, místo, přes které jsem se mohla dostat do úplně jiné části Vesmíru. Něco jako Hvězdná brána, ale nebylo to vidět, nemělo to žádný tvar, bylo to „jen“ pole. Neměla jsem potřebu procházet skrz, ale uvnitř sebe jsem cítila, že je to bezpečný způsob pohybu Vesmírem, který také důvěrně znám. Pak se v mém poli objevila bytost, která se mi představila jako Afinez. Naše komunikace neprobíhala na základě slov, byly to vnuknuté myšlenky a pocity.

„Ty nevíš, kdo jsi?“ Tato jeho otázka mě zabořila, protože jsem si uvědomila, že ačkoliv ve Vesmíru jsem doma, tak tady na Zemi jsem byla úplně ztracená. Tak zoufale moc jsem si přála celou tu dobu vědět, kdo skutečně jsem, tak moc jsem to chtěla. „Tvé galaktické jméno je Aproxima a tvoje poslání na Zemi je vracet lidi domů“. Jedna moje část to pozorovala s naprostým klidem. A ta „pozemská“, která se jmenuje Inka, ta, která prožívá ty strasti pozemského bytí, tak tato část se cítila zahlcená a zmatená. Co je to zase za blbost, jaká Aproxima, co je to za pitomé jméno? Začínala se, docela intenzivně, dostavovat racionální analýza, která tohle odmítala pojmout. Jak vracet lidi domů, co si pod tím mám představit? To mám jako vracet duše někam do Vesmíru nebo co? Prožitek celistvosti byl najednou fuč a já se propadla opět do úzkého trychtýře tíhy pozemšťana, který je zmaten a nemůže si vzpomenout, ani co měl ráno ke snídani, natož na nějaký galaktický záměr duše. Tento kontrast v prožívání mě vsunul do frustrace, že zase nic nevím. Nevím, jak to mám udělat, nevím, co mám dělat, jak to mám tady na Zemi krucinál uchopit. Tam „nahore“ je mi to všechno jasné, ale tady, na Zemi? Vůbec to tady nechápu, nechápu tady ty hry, nechápu tu šílenou komplikovanost, nechápu ty masky, nechápu to utrpení, nechápu vůbec nic! Když jste vy tam nahore tak chytří, nemůžete mi to sakra říct nějak normálně, abych tomu rozuměla? Pošlete mi to laskavě písemně! A do vlastních rukou!

Vracet lidi domů. Hm. Domov byl pro mě do té doby abstraktní pojem. Co to je domov? Já sama jsem měla pocit, že celý život hledám domov, že nejsem schopná nikde zakořenit. Jakožto adoptované dítě, bez vědomé návaznosti na rodové linie, nepatřila jsem nikam a nikomu. Táta, který mě vychoval, byl v té době už 14 let po smrti a biologická rodina – to bylo pasé. Pro mě neexistovali. Moje manželství se rozpadlo už před léty a vztah s přítelem taky nic moc, nebylo na co navázat. Pro moje milované tři děti jsem byla matka s malým m, protože jsem jim neuměla vytvořit domov a zázemí. Tak co je to sakra ten domov??? To bylo téma, které pak několik následujících roků zrál v mé mysli. Bylo mi jasné, že tady asi nejde o domov jako o fyzické místo, ale stále jsem to neviděla jasně. Kam mám ty lidi vracet? A neměla bych se tam nejdříve vrátit já sama?

Výlet

Na jaře 2013 jsem zažila další vzrušující dobrodružství. Požádal mě jeden kamarád, zda bych se nezajela kouknout na jeho stavení, že má pocit, že tam jsou nějaké negativní energie. V té době už se totiž moc nedalo skrývat moje neobvyklé chování nebo reakce na určité věci. Některé lidi v mém okolí to děsilo, takže jsem pro ně začala být ještě divnější a vyhýbali se mi. A někteří, těch bylo ale výrazně méně, to brali na pohodu.

Poprosila jsem zkušenějšího kamaráda v těchto věcech, toho, který mně provedl rituálem kruhu duše, aby jel se mnou. Tak jsme se jednoho dubnového dne vydali do Čech na ono stavení. A byl to ten víkend docela šokující. Už cestou jsme zažívali nepopsatelné synchronicity. Když jsme si ve vlaku povídali naše zážitky z meditací, muselo to znít jako obsahy sci-fi filmů. Ano, je pravda, že se mi od toho ledna děly divné věci. Třeba – nějaká BYTOST mi řekla – máš v sobě komunikační API rozhraní, můžeš rozumět i jiným vesmírným bytostem. A tak jsem se občas přistihla, že dělám jakéhosi tlumočnicka ve skupině různých entit. Potichu, beze slov, samozřejmě. Nikdo o tom nevěděl. Takže, když se vrátím k naší cestě na stavení, pěkně jsme si to všechno povykládali. Bože, to bylo tak výživné, mluvit o tom, co se mi děje, s někým, kdo tě nepovažuje za naprostého šílence!

Když jsme dorazili na to stavení, začalo něco, čemu by se dalo říct kontinuální de ja vu. Tam jsem už byla. Bylo mi to tam velmi blízké. Jako bych se po letech vrátila domů. Ano domů. Ten pocit domova. Jo, ten znám. Bylo mi nádherně až blaženě. Když jsme se šli podívat do zahrady, tamní „bytosti“ nakukovaly zpoza keřů, a když nás viděly, slyšela jsem, jak volají Liběnka je tady, Liběnka se vrátila! Jaká Liběnka, to jako já?

Na druhý den jsme se pustili do „práce“. Chodili jsme jen tak po stavení a nechali se vést intuicí a pocity, a dole ve stáji jsme to najednou ucítili. To byla

síla. Stáli jsme a drželi se za ruce a nechali k sobě přijít celý ten příběh. Byla tam cítit energie početí, bylo tam na seně počato dítě, které se pak narodilo, byl to chlapeček. To místo zrození v té stáji bylo velmi energeticky nabité. A pak jsme našli jiné místo, v rohu. V tom místě byl obrovský smutek, beznaděj, zoufalství. Táhl mě to ze dveří ze stavení ven, po schůdkách doprava nahoru a tam byla velká lípa. Teda, ona už tam nebyla, ale já ji tam viděla. Teď už tam byl jen pařez.

Koukám na něj a ten kmen pařezu má tvar srdce a uvnitř velkou puklinu. Nechávám k sobě přicházet celý obsah a vnímám tu energii, že ta dívka o to dítě přišla. Byly mu asi tak dva, tři roky. Dítě se ztratilo a nikdo ho nikdy nenašel. Prostě zmizelo. A tak tam ta dívka chodila k té lípě plakat, až ji žalem puklo srdce. Navníkali jsme další část příběhu. Nechali jsme to celé k sobě přicházet. Táhl nás to ven ze zahrady, prašnou polní cestou do lesa. Chvilími jsem viděla před sebou poskakovat toho klučička, hned tam byl a hned se zase rozplynul. Nechali jsme se vést. Bylo to do kopce, ale nohy nás jakoby samy nesly. Dostali jsme se z lesa ven, byl tam pruh nějakého pole a za ním další les. Oba jsme v tom dalším lese uviděli takovou temnou bránu a cosi nám říkalo, běžte tam. Opravdu, stromy z dálky vytvářely dvě brány, jednu velkou, světlou, a jednu malou, temnou. Šli jsme k tomu místu, ale zaplavili nás oba divné pocity, už se

nám nešlo tak lehce. Chvillemi mi bylo i zle od žaludku. Ale zvědavost byla silnější. Šli jsme podél toho lesa k té pomyslné bráně ze stromů. Chvilí jsme jen tak stáli mezi těmi velkými starými duby a vnímali energii toho prostoru. Pokračovali jsme dál podél lesa. A pak jsme našli něco, co nás doslova přikovalo k zemi. Úplně jsem ztuhla hrůzou. Byl to malý hrobeček, na kraji lesa, a my jsme rázem oba věděli, co se stalo. Příběh se načetl a dovyprávěl se sám do našeho vědomí. To dítě bylo obětováno v satanském rituálu. Ten hrobeček byl sice od nějakého pejska, kterého tam někdo pochoval. Ale to místo, to bylo přesně to obětní místo, kde se tenkrát duše chlapečka oddělila od těla. Zapálili jsme tam svíčky, které jsme měli u sebe. S láskou jsme uctili památku tomuto malému chlapečkovi. Ale stále jsem měla naježené všechny chlupy na těle a vůbec mi tam nebylo dobře.

O kus dál, na kopci u toho lesa stála taková divná velká bílá budova, měla několik pater a malinká okýnka. Byla už od pohledu fakt divná. Nevěděli jsme,

co tam je a ani jsem neměla chuť to zkoumat. Pak nás ale napadlo, nevím proč, jít se podívat do toho lesa dál, za ten hrobeček. Byl to opravdu divný les, nikde nebylo slyšet ani ptáčka, ani hmyz, takové zvláštní mrtvé ticho. Měla jsem husinu po celém těle a suché větvičky mi stále přejížděly přes krk, jako by mi to říkalo – tak tady ti jde o kejhák, zmiz odsud. No ... tak jsme to raději zabalili a šli jsme pryč z toho divného lesa.

Na stavení jsme přišli celkem rozklepaní, ale už jsme se cítili mnohem lépe. Ptali jsme se pak kamaráda, majitele stavení, co je to tam na kopci za šílená velká několikapatrová budova s malinkými okýnky a on nám řekl – jo, to jsou drůbeží jatka. No, v nás by se krve nedořezal, jak nám to celé došlo. Jak se energie toho místa stále drží a přitáhne k sobě další krveprolití. Kdo ví, co se tam všechno stalo. Zajímalo by mně, jestli je v tamních archivech nějaká zmínka o satanských orgiích. Prožitky z jednoho víkendového výletu ve mně opět probudily velký respekt k energiím a silám, se kterými jsem se dostávala do kontaktu. Bylo to tak fyzické, tak skutečné a tak intenzivní. Nebo se mi to všechno jen zdálo? Byla to sugesce? Zase jsem se propadala do skepse mysli, která do všeho, co nelze vysvětlit a uchopit rozumem, vnese stín pochybnosti. A k čemu to vlastně všechno je?

Vnitřní boj

O pár týdnů později, začátkem léta, jsem dostala boreliózu. Bylo mi hodně zle, unavená jsem byla strašně a všechno mě bolelo. Nefungovala mi hlava, mysl byla zastřená a tupá. Celé léto jsem pak byla na nemocenské. Nebyla jsem schopná vymyslet ani holou větu. Začalo to být pro mě náročné už nejen psychicky, ale i fyzicky. Zvláštní stavy a prožitky ovšem pokračovaly. Vzpomínám si na jeden, kdy jsem si chtěla vlastně jen tak zdřímnout. A najednou vidím, jak se z mojí DNA odpojují kousky její struktury a místo nich do mě padají jakési zlaté spirálky. Tak to mě teda fascinovalo. Pozorovala jsem, jak přesně se ty zlaté spirálky zarolují do chybějící sekvence šroubovice DNA, jak se to celé propojuje. Už jsem se ani nebránila takovým stavům. A ani jsem nemusela nijak cíleně meditovat, aby se mi to dělo. Prostě najednou, kdykoliv během dne, to udělalo v mé hlavě „cvak“ a rozběhl se jiný film, z jiné dimenze, z jiného časoprostoru, s jinými bytostmi. Do mého mozku proudily megabajty

informací z vesmírného VĚDOMÍ. Připojení přes wifi k Vesmíru bylo aktivní stále a to mě vytěžovalo tak, že už jsem to fyzicky přestala zvládat a byla jsem čím dál unavenější.

Vnímala jsem už dříve, že jsem obdržela unikátní API komunikační rozhraní, díky kterému mohu komunikovat s různými entitami. Docházelo mi, že zde nežijí jen lidé, myslím tím, člověka, jako čistou rasu pozemšťana. Čistý pozemšťan už v podstatě ani neexistuje, je namíchán s mnoha jinými druhy. Dostala jsem mnoho informací o dalších vesmírných entitách, a ne všechny jsou přátelské a láskyplné. Přicházely ke mně informace o technologiích, světelných portálech, znakových a číselných kódech. A to všechno tvořilo moji realitu. Bylo to šílené, skrývat před světem, co všechno se mi v hlavě děje. Viděla jsem lidi a jejich znakové kódy kolem nich, nerozuměla jsem vůbec ničemu a někdy mě to samotnou děsilo. Ale nešlo s tím nic dělat, ani to zastavit.

Byl podzim 2013 a já jsem měla pocit, že se mi za těch pár posledních měsíců život obrátil vzhůru nohama. Nic nebylo jako dřív. Cítila jsem, že jsem někdo úplně jiný. Byla jsem zmatená. Nemohla jsem se spolehnout na ty důvěrně známé reakce a způsoby prožívání, které jsem měla dřív. Všechno bylo pro mě nové, neuchopené, cizí. Ten starý svět se mi vzdálil, a ten nový byl plný nejistot. To mě dostávalo do stavů beznaděje, strachu a smutku. Chtěla jsem zpátky to staré, ty jistoty, které jsem znala. Ale už to nešlo. Připadala jsem si jako v cizí zemi, kde neznám jazyk, neznám žádné lidi, nevím, jaké tam jsou zákony a jak to tam funguje. Nevěděla jsem, co je dobře a co je špatně, rozum se vzpíral a stále blikalo v hlavě červené poplašné světlo – tohle se nedá přežít! Ten svět tam venku se mi začal hroutit a začal se mi stále více otvírat vnitřní svět prožívání, který byl intenzivní, sugestivní a s naléhavými výzvami, které nemohly být ignorovány. To všechno, co se se mnou dělo, ty nádherné chvíle propojenosti s celým Vesmírem, ostře kontrastovalo s obrovským studem a zahanbeností nad tím, jak jsem žila ve hmotě. V chudobě a bídě, v nuzotě a dluzích,

v bolesti těla i mysli. V selhání v mnoha rolích. Vlastně jsem si stále více uvědomovala, že jsem tady úplně k ničemu. **STALO SE PŘESNĚ TO, CO JSEM NIKDY NECHTĚLA, ABY SE STALO.** Moje dřívější strachy, že selžu jako matka, stejně jako moje matka, že přijdu o dceru, že přijdu o všechnu majetek, o peníze, o zdraví, o radost ze života, z pohybu, že po mně ani pes neštěkne, to

všechno se stalo skutečností reálnější než cokoliv tak samozřejmého, jako to, že večer je tma a ve dne světlo. Absolutní popření sebe sama.

A to nejhorší jsem ještě ani zdaleka neměla za sebou.

Temná noc duše

Rozbolelo mě celé tělo, ale tak šíleně, že jsem neudržela ani hrnek v ruce. Nemohla jsem v noci spát, budila jsem se bolestí. Nemohla jsem, jakožto ajťák, ani klikat prstem na myš. Revmatoidní artritida byla to poslední, co mě v celé té mojí bídě ještě mohlo potkat. Bolel mě každý pohyb a pobyt v těle se stával čím dál nesnesitelnější. Do toho všeho se promítla insolvence, dluhy, bída, závislost mého syna. Bylo to nejstrašnější období. Byla jsem na dně svých sil, fyzických i psychických. Už jsem nevěděla, co se sebou. Postrádala jsem smysl celé té mojí existence, připadala jsem si ztracená, že nic nechápu, že jsem opět vydána napospas tomu NĚČEMU, co si se mnou dělá, co chce. Vzdávám se. Už nemůžu. Opouštím tento svět. Odcházím. Jsem rozhodnutá to tady skončit. Definitivně. Byla to temná noc mé duše. Přijala jsem svoji smrt, připustila jsem možnost, že budu fyzicky zlikvidována. Ten svět tam venku pro mě přestal existovat. Už mi neměl co dát. Už jsem nevěřila ani na zázraky. Na nic. Nebylo nic. V podstatě jsem čekala na smrt. Pustila jsem to. Všechno. Bylo mi to už všechno jedno.

Den za dnem jsem jen tak přežívala, s pár drobnými v peněženke, minimum jídla na den, dluhy na všech frontách. Vůbec jsem nechápala, jak to mohlo všechno dojít tak daleko? Co jsem udělala tak hrozného, že za to musím tak trpět? Stále více jsem upadala do role oběti, i když už jsem si v minulosti tolikrát říkala, že to nevzdám. Ale nikdy předtím jsem nebyla v tak veliké krizi, v tak obrovské nouzi ve všech oblastech mého života. Nefungovalo nic, zdraví bylo fuč, peníze taky, kdyby mi přátelé občas nedonesli tašku s jídlem, nevím, co bych jedla. Jako matka jsem selhala úplně. Hodně lidí se ke mně otočilo zády, protože mi přestávali rozumět. Chápu je. Styděla jsem se za sebe. A ten stud byl tak ohromný, že nešel překonat. Neviděla jsem na sobě ani špetku čehokoliv, za co bych na sebe mohla být hrdá. Nemohla jsem si vážit ani sebe sama. Nebylo za co. Cítila jsem obrovské zklamání a zradu. Narůstal ve mně hněv. Nenáviděla jsem se. Nenáviděla jsem se tak moc, že bych se nejraději rozkrájela na kousky a hodila vlkům. Vznesené cíle – jako vracet lidi domů a transformovat tento svět, ty mi připadaly tak

nicotné a směšné. Kromě pár nejbližších přátel mi nezůstalo nic. A nejvíc mě bolelo to, že jsem selhala jako matka. Nikdy, NIKDY jsem nechtěla selhat tak, jako moje biologická máma, která v mých očích selhala, když se mě vzdala. Nikdy jsem nechtěla dopadnout jako ona. Moc jsem si přála neselhat a být pro svoje děti tou nejlepší mámou na světě, milující, štědrou, láskyplnou, podporující. Jak se to mohlo všechno takhle posrat ... proč se mi to děje ... proč!? Taková zrůda jako já snad ani nemá právo chodit po tomto světě a zabírat tady místo a vzduch. Program sebedestrukce běžel na plné obrátky.

Milost Boží

Jak už to tak bývá, v nouzi nejvyšší, když se člověk plně odevzdá a přestane klást odpor, stávají se zázraky. V té době začali někteří mí přátelé chodit ke kamarádce na meditace. No, oni tomu říkali skupinové meditace, ale já jsem to vnímala jako řízenou imaginaci ve změněných stavech vědomí. Ani nevím, jak jsem se tam dostala. Nějak si na to období přesně nepamatuji. Jen vím, že po třech měsících mi zabrala biologická léčba a už jsem se mohla aspoň trochu hýbat. Smrt, která by mně z toho všeho jediná mohla vysvobodit, stále nepřicházela. A tak jsem velmi nejistě a pomalu přijímala myšlenku, že bych tady na Zemi teda ještě nějaký čas zůstala. Neměla jsem žádný záměr ani cíl. Stále mi to bylo všechno tak nějak jedno. Nemyslela jsem ani na to, jestli se uzdravím nebo ne. Už jsem opravdu neměla co ztratit. A tak jakýmsi zásahem božím jsem začala na ty meditace chodit taky. Jen tak. Bez záměru cokoliv řešit, pochopit, uvidět. Neměla jsem žádná očekávání. Možná právě proto se mohlo dít to, co se dělo. Během těchto setkání jsem si prožila opět zcela zásadní „poznání“. Pamatuji si na dva pro mě zásadní prožitky. Bylo jich více, ale tyto dva jsou pro mě naprosto určující v pochopení kontinuity života a smrti. Od té doby mám na zrození a smrt zcela jiný pohled

Ten první byl o početí. Popíšu vám ho zcela přesně, protože na to se nedá zapomenout. Nejdříve jsem cítila, že jsem cosi, co jenom tak je. Vyskytovala jsem se v prostoru, bylo mi blaženě. Neměla jsem ani tvar ani obsah, jen jsem věděla, že jsem. Byla jsem neomezené čisté vědomí. Vědomí sebe sama. Pak se ke mně blížilo veliké bílé světlo, nebo já jsem se blížila k němu, to nevím, prostě to bílé krásné se zvětšovalo, přibližovalo ... až mě to zcela pohltilo. Profičela jsem bílým tunelem, a najednou jsem byla – počata. Cítila jsem se jako kulatá a

kolem mě to pulzovalo, byly to takové plazmatické výboje, hodně mi to připomínalo ty dvě chobotničky ze seriálu, jak byly jako dvě koule a mezi nimi to sršelo. Bylo to ohromující! Pak se chvíli nic nedělo a najednou jsem pocítila silné ohrožení, jako něco, co mě zlikviduje, byl to silný strach, že umřu. A za další chvíli uvnitř mě cosi explodovalo, bylo to jak mocný otřes, který mě měl rozervat na kusy, ale nestalo se. Vnímala jsem, že to bylo jako mocný výboj, který uvedl moje malé primitivní srdce do pohybu. Pak už jsem se cítila v bezpečí, bylo mi blaženě. Pamatuji si ještě, že jsem vnímala růžovou, všude byla růžová. Kam jsem se podívala, byla růžová. V jednom místě to bylo červené, tmavé. Myslím si, že jsem viděla dělohu zevnitř, bylo tam růžovo. Možná proto se říká o někom, kdo je ve stavu blaženosti, že vidí svět přes růžové brýle ... možná je to jen dávná vzpomínka na náš pobyt v bříšku, kde nám bylo tak hezky. Možná proto tak fascinovaně zíráme na červánky, růžový a ohnivý východ či západ slunce. Může to být vjem placenty v děloze? Kdo ví. Každopádně to mělo na mně velmi transformující vliv v tom smyslu, že jsem opět zažila ten pocit domova a bezpečí. Pocity, které jsou mi důvěrně známé. Pomohlo mi to odpoutat se na chvíli od bolesti a utrpení a dostat se nad to. Taky mě to uklidnilo v tom, že přece jen jsou tady síly mocné a inteligentní, které tvoří a jsou láskyplné. Jen jsou skryty za závojem utrpení.

Druhý zcela zásadní prožitek byl o smrti a o tom, co je za ní. Prožívala jsem se jako žena, která kdysi dávno prožívala fyzické utrpení, které už dosahovalo takové intenzity, že se nedalo snést. Někde na pozadí jsem vnímala, že jsem žena, kterou někdo strašně bije a mučí. Rozhodla jsem se utéct a běžela jsem nějakým lesem. Ten někdo běžel za mnou. Najednou jsem doběhla na kraj nějaké skály nebo propasti a nebylo úniku jinam. A tak jsem skočila. Bylo to pár vteřin, ale já jsem to prožívala intenzivně, najednou mi došlo, co jsem to udělala, že brát si život, to se přece nesmí a dostala jsem velký strach z toho, co bude. Dopadla jsem na zem, ale kupodivu jsem necítila žádnou bolest. Jen jsem věděla, že tady končím. Viděla jsem svoje pomuchlané tělo a zároveň jsem pocítila obrovskou úlevu a hlavou mi projela myšlenka, tak to je teda ta smrt? A v té chvíli jsem si plně uvědomila - ano, jsem mrtvá. Je konec. Čekala jsem, že přijde něco, co mě potrestá, co mě zavrhne, že jsem to ukončila, že jsem to nevydržela. A na místo toho mně obklopilo bílé světlo a laskavě to ke mně promlouvalo, že je to v pořádku. Pak přišlo silné uvědomění, že to takto bylo nachystáno, že to všechno bylo součástí té hry, té zkušenosti. Moje duše chtěla

zažít jaké to je dostat se až na hranici snesitelné meze, jaké musí zažít muka, aby se ego – tělo rozhodlo samo ukončit život. Přišlo láskyplné pochopení, že ve fyzickém těle je všechno daleko horší, bolavější, šílenější a že všechny bytosti světla ví, jaké to je, být ve fyzickém těle. A proto s obrovským soucitem a láskou nikdy nejsme souzeni za to, že tady něco takzvaně nezvládneme. Všechno je v pořádku tak, jak je. Co se „nezvládne“ v tomto těle, zvládne se v jiném. Těžko se to popisuje slovy, ale ten prožitek byl tak autentický a tak skutečný, že o něm nepochybuji. Nepovažuji to za nějakou obecně platnou pravdu. Ale pro mě to mělo velký význam a smysl. Už jsem neměla potřebu se tak nenávidět. Po tomto prožitku a poznání jsem byla schopná na sebe nahlížet se soucitem. Byla jsem schopná si alespoň částečně odpustit. Přestala jsem se obviňovat za to, že žiju špatně, protože žádné špatně neexistuje. Vše je zkušenost a ta je požehnaná.

Ovšem to největší požehnaní, které mě vrátilo zpět do života, na mě teprve čekalo. Jak už jsem psala na začátku této kapitoly, když necháte věci, ať se dějí, tak se dějí. Přítomnost vždycky jedná v zájmu nejvyššího dobra. A když to dovolíme a přestaneme vytvářet vlny odporu nebo lpění na tom, jak by to mělo být, tak teprve pak se dějí věci PODSTATNÉ. A tak se mohlo stát, že jsem se, ani nevím jak, ocitla na víkendovém semináři kraniosakrální terapie. Vůbec jsem nevěděla co to je. Ale šli tam všichni z té naší meditační skupiny a tak jsem tam šla taky. Nějaké techniky a úchopy, to šlo úplně mimo mě. Důležité bylo to, co se dělo se mnou. Nikdy nezapomenu na ten pocit, když jsem položila ruce na mého parťáka, se kterým jsem byla ve dvojici. Přílivová vlna se převalila i přese mě a zalila mě milosrdenstvím. Moje duše zajásala a já jsem si říkala ano, ano, tohle znám, to přece dělám věky věků, jooooo, už si vzpomínám! A zase mě navštívil ten známý pocit důvěry a domova a bezpečí. Ano, tak tady jsem doma! Najednou mi došlo, co to asi znamená vrátit se domů. To znamená spojit se znovu se Zdrojem, s tím, co nás tvoří, s tím velkým moudrým celkem, ze kterého se vymaňujeme a oddělujeme. A bylo mi jasné, že tohle je přesně to ono, co mám dále ve svém životě dělat. Najednou mi do života zase přišel záměr a cíl. Už se mi nechtělo umírat. Ta radost, která se usadila v každé mé buňce, byla veliká. Sice jsem stále nevěděla, co to přesně ta kraniosakrální terapie je, jen jsem cítila, že bude mít v mém životě své místo a že mám jít tudy. A taky jsem konečně poznala něco, co nabízelo propojení těla, duše i ducha.

Něco, co umožňovalo využít moji vnímavost a citlivost v reálném hmotném fyzickém světě, který byl sice momentálně rozbitý, ale určitou naději mi to dalo.

Konec roku pro mě znamenal už jen takový dojezd. Už jsem cítila, že se blíží změna, jen to ještě nebylo uchopitelné. Ale zažila jsem ještě pár „vzkazů“ z Atlantidy. Ještě stále se mi děly ty spontánní prožitky z jiných dimenzí. Už sice ne tak často a intenzivně, ale tyto dva tady ještě napíšu.

Naložila jsem se do vany, chtěla jsem si odpočinout a teplá koupel mi v zimě vždycky dělala dobře. Jak si tak ležím ve voňavé lázni, zase mě to přepnulo jinam. Cítím sebe sama, jak se ponořuji pod hladinu oceánu. Nejsem daleko od břehu. Na břehu vidím hodně postav, jakoby na něco čekaly. Stále jsem ponořená pod hladinou. Vnímám důležitost té chvíle, kdy tisíce nějakých bytostí čekají na břehu, co bude. Najednou cítím, jakoby se mi otevřela hrud' a z ní se vynořoval z moře obrovský modrý krystal. Byl opravdu moc velký, napadlo mě, kde se to do mě vešlo, ale pak jsem se přistihla při myšlence – já jsem ten krystal. To jsem já. Krystal zářil tak ze dvou třetin nad hladinou moře a postavy-bytosti jásalý. Pak jsem se zase jako krystal zanořila do moře. A přepnulo mě to zpátky do koupelny a do vany. Měla jsem z tohoto prožitku dobrý pocit, že se všechno ve mně zahojuje.

Další a na dlouhou dobu poslední prožitek z jiných sfér byl také z Atlantidy. Jsem v nějaké laboratoři. Je to moderní laboratoř plná 3D zobrazovacích zařízení, takových, co máte pocit, že ty obrázky a modely se vznášejí ve vzduchu a můžete se na ně dívat ze všech stran. Uprostřed té velké místnosti byl takový průhledný obrovský válec a vněm se vznášela veliká šroubovice DNA. Bylo to tak reálné, jako obrázky z mikroskopů, akorát ve velkém zvětšení a ve 3D zobrazení. Já jsem tam byla jako vědecký pracovník, který zkoumá genotyp člověka, člověka jako čisté pozemské rasy, která tady byla na Zemi vysazena. A která se vlivem míchání s ostatními entitami Vesmíru mění. A já jsem měla zkoumat, jak se dá člověk křížit s ostatními rasami a jaký to má vliv na genom. Najednou se rozezvučel poplach a nastala panika. Obsadili nás nějakí ještěři nebo co, takové bytosti co měly hlavu jako ještěrka a chtěli se zmocnit výsledků našeho výzkumu. Asi jsem byla v té laboratoři někdo, kdo je velmi vysoké úrovni. Věděla jsem, jaký byl postup v této krizi. Vzít jen jeden paměťový modul a spustit řízený výbuch, který se měl provést samovolně po 20 vteřinách od spuštění. S tím modulem se přesunout do hlavní knihovny. Jen dvanáct nás

mělo do této místnosti přístup. Sešli jsme se tam všichni. Všechno probíhalo velmi rychle. Každý z nás měl jednu vrstvu datové stopy. Aby se dala číst, musí jich být všech dvanáct. Připomínalo mi to vrstvy jako ve Photoshopu. Teprve když byly aktivní a viditelné všechny, dávalo to ucelený obraz. Toto jsme schovali a pak nastal výbuch a bylo po nás. Konec. To byla scéna jako z akčního sci-fi filmu. Když jsem procitla opět do bdělého stavu, řekla jsem si, že tohle už je vážně na palici. Jakože já jsem strážce informace, který se tady na Zemi jednou vrátí a dokončí spolu s ostatními své dílo? Tak tohle je opravdu přitažené za vlasy. Kdo si o sobě myslíš, že seš? Tázala jsem se sama sebe a nechtěla jsem nechat své ego, aby se nasýtlo pocitem důležitosti. Tak a dost. Končím s těmi stavy. Zavírám to všechno. Už nechci. Bože, prosím, ať už se mi to neděje

Tak to byl rok 2013. Naprosto zlomový, šílený, turbulentní. Transformující. Když jsem ty svoje úžasné prožitky vyprávěla jednomu kamarádovi, s nadšením, že smrt neexistuje, a že to je všechno jinak, jen se tak na mně podíval a řekl mi: No, to je sice všechno fajn, ale k čemu ti to je? Podívej se, jak žiješ. Ta slova mi pořád zněla v uších – podívej se, jak žiješ?! Tak jsem vstala, jako Fénix z popela, podívala se na tu spoušť kolem sebe a řekla jsem si, že to zase spravím, vystavím celý svůj život znova, jinak a líp.

Nový život

Následovalo téměř zázračné vyléčení ze všech chorob. Vzala jsem svůj život zase do svých rukou, postavila se znovu na nohy a dala svému životu zase jasný směr. Trvalo to ještě další tři roky, než se mi ta cesta pročistila tak, abych se stala kraniosakrální terapeutkou. Nebylo to jednoduché, ale měla jsem láskyplné Boží vedení. Bylo to jako po bitvě, sice po vítězné bitvě, ano, přežila jsem, nicméně, kolem mě pusto prázdno. Nezbývalo nic jiného, než pomalu skládat svůj život. Trpělivost, to je vlastnost, kterou beran rozhodně nemá. A pokoru také ne. Moje nastavení bylo – já sama. Já sama to vím nejlíp. Já sama se z toho všeho dostanu. Já sama si poradím a nikoho z vás nepotřebuju. A hlavně – neříkejte mi, co a jak mám dělat! Tohle nastavení bylo třeba opustit. Protože do té doby, i kdybych měla zdechnout, nikdy bych si neřekla o pomoc, nikdy bych ani sama sobě, natož někomu jinému, nepřiznala, že prohrávám svůj boj. Po tom šíleném transformačním roce už to bylo naštěstí jinak. Věděla jsem,

že jsem omezená limity pozemské existence. Věděla jsem, že sama nejsem nic. Věděla jsem, že vzdor dělat věci po svém navzdory tomu, že to nefunguje, je kontraproduktivní. Ano, hodně jsem se toho za ten rok naučila. A také zmizela moje spontánní přepínání do jiných světů. Ulevilo se mi. Mohla jsem zase věnovat celou svoji kapacitu tomu, co se děje tady a teď, co bylo třeba řešit. A bylo toho mnoho. Tělesně jsem se potřebovala dostat zase do kondice. Začala jsem zdravěji jíst a začala jsem tančit street dance v Beat Up. Pohyb mi dodával radost. Bylo třeba zase narovnat vydělávání peněz a hmotné záležitosti. Rok 2014 byl pro mě rokem znovuzrození. Nic zvláštního se nedělo. Bylo to období v ústraní. Potřebovala jsem v klidu zaintegrovat do svého života všechny ty změny z loňského roku. V roce 2015 jsem poznala svého současného muže Martina, našla nový domov a vše se začalo pomalu ale jistě navracet k normálnímu životu. Vše zase mělo svůj řád a strukturu, bylo o koho se opřít. Původní profese už začala pomalu mizet z mého života a kraniosakrální terapie byla pro mě vše. Zase jsem měla radost ze života. Věci spirituální jsem brala jako součást svého života, ale už jsem tomu nepřikládala takový význam. Usadila jsem se ve struktuře hmoty. Žádné vize a sny mě netrápily. Teď byla pro mě hlavním tématem kraniálka a moje nová profese. Během výcviku se při terapiích občas otevřelo nějaké téma, většinou jsem si znova a znova prožívala svůj vlastní porod. Ale bylo to jiné. Bylo to více zemité, tělesné a týkalo se to mně osobně. Za ty roky výcviku jsem si zpracovala hodně traumat a nevyřešených situací, od doby početí až po současný stav. Ukotvilo mě to více do těla, upevnila jsem si tak důvěru v sebe sama, že to všechno zvládám. Cítila jsem se konečně zase bezpečně. Takto se to dělo pár let, a přišla další, menší vlna spirituální aktivace. Znovu se přihlásilo cosi z hlubin mého nevědomí.

Strážce brány

Jednoho dne mi napsala kamarádka, zda s nimi nechci jet na setkání jedné vědmy. Moc se mi nechtělo. Měla jsem obavy, že se tím zase něco spustí. Už jsem si to v sobě zavřela a nechtěla jsem to oživovat. Představa, že zase ztratím svůj tak těžce nabytý klid, mě děsila. Bránila jsem se, ale když už mi přišla několikátá pozvánka, že je to jediné volné místo a že tam musím jet, tak jsem souhlasila. Utěšovala jsem se tím, že teď už jsem přece v dobré kondici a už nejsem tak mimo. Už bych se přece ubránila. A co, na nějaké bludy už stejně nevěřím. Nedopustím, aby mě to zase dostalo na kolena. A taky jsem věřila

v to, že Boží prozřetelnost mě nenechá padnout. A tak jsem tam jela. Byla nás tam malá komorní skupinka a ta vědma každému z nás namalovala automatickou kresbu a u toho povídala, co je naše podstata a úkol v tomto životě. Na ty, které jsem ze skupiny znala, mi to celkem sedělo a nebylo to nic dramatického. A tak jsem se uklidnila, že to nebude zase tak zlé. Však, co je posláním mého nynějšího života – to už přece vím, vracet lidi domů. To, že vracet je domů znamená vracet je k sobě, ke ZDROJI, to mi bylo taky jasné, takže žádné překvapení jsem nečekala. Když jsem přišla na řadu já, ta malinká milá paní začala povídat a malovat a tlumočnice překládat. Povídala o tom, že jsem Strážce podzemní brány, že disponuji tajnými informacemi a spoustu dalších věcí mi řekla a mi se vybavil ten příběh z Atlantidy. Celkem to do sebe zapadalo, ale já jsem se zapřísáhla, že už nic podobného podnikat nebudu. Hodila jsem to za hlavu a obrázek jsem založila do složky. Tím to pro mě skončilo.

Ani potom se nic zvláštního nedělo a já jsem byla ráda. Tak, říkala jsem si, konečně to ezoterické harašení mám za sebou. Byla to významná zkušenost, která mě měla postavit do nového života a hotovo. Kraniálka se stávala v mém životě čím dál důležitější, až jsem se s ní naprosto ztotožnila a žila jsem jen pro ni s oddaností jako ke své záchránkyni, která mi tenkrát zachránila život. Proto jsem si ji chovala v náležitě úctě. To, že je to všechno zase jen iluze, ke které jsem se připoutala, to mě ani ve snu nenapadlo. Měla jsem ordinaci na poliklinice, všechno se dařilo, tak co? Libovala jsem si v tom, jak je mi dobře. Upřímně, už jsem to po těch letech potřebovala jako sůl. Insolvence byla zaplacená, ostatní dluhy se pomalinku ale jistě také ztenčovaly a vztahy s dětmi se začaly také narovnávat.

A jedeme dál

Svoji milovanou pracovnu na poliklinice jsem musela opustit. Přišel jiný majitel s jiným záměrem. To mi bylo moc líto. Ale už jsem to neprožívala tak dramaticky, protože jsem věděla, že všechno má svůj hlubší smysl. Našla jsem si jiné prostory pro svoji milovanou kraniálku. A mělo to tak být, protože i tyto prostory přišly shůry s jasným posláním. Byla to taková ta moderní budova, ve které ani nejdou otevřít okna a větrá se rekuperací. A hlavně, byla tam klimatizace. To byla totiž jedna z velkých nevýhod ordinace na poliklinice.

Nejen, že tam byl hluk z chodby a čekárny, ale hlavně, měla okna na jih a od května do září se tam skoro nedalo vydržet. Strašné vedro. A tak jsem ocenila to, že je v novém místě nádherný klid, žádný hluk ani z venku ani z chodby, a od května do září místnost chladila klimatizace a bylo tam velmi příjemně. A právě zvuk té klimatizace mě čas od času hodil zase jinam, do jiné dimenze. Připomínalo to startování či přistávání raketoplánu někde v dálce. A kdykoliv, když jsem šla úzkou uličkou do společné kuchyňky, měla jsem pocit, že jsem na kosmické lodi. Ten zvuk vzduchotechniky mi byl tak blízký. Někdy mě během terapií, když jsem seděla v tichu, uvnitřněná v sobě, napadaly různé věci. Ale stále se to dalo nějak odfiltrovat. Už jsem se do toho tak nenořila a jen jsem to brala jako moji součást. Přijala jsem to, že to tak prostě mám a že moje duše je vesmírný tulák.

Jednoho dne si tak vařím vodu na kafe v kuchyňce. Stojím u linky a jen tak bezmyšlenkovitě koukám před sebe na protější dveře. Najednou vidím, že na dveřích je číslo 222. Přímo na těch dveřích byly nalepeny číselka 222. Nikde jinde, na žádných jiných dveřích čísla nebyly. Všechny ostatní kanceláře měly vedle dveří malou skleněnou cedulku a na ní bylo číslo dveří a název firmy nebo člověka, který tam seděl. Jenom ty jedny jediné dveře měly nalepené tři číslice velikosti tak 3cm, takže se nedaly přehlédnout. Okamžitě jsem si vzpomněla na obrázek té vědmy. Bylo tam, mimo jiné, velké číslo 222. Kruci, co je tohle zase za znamení. Nikdy dříve jsem to tam neviděla a to už jsem tam byla tak půl roku. Cítila jsem, že se zase otevře něco. Něco, co není z tohoto světa. Začala jsem být velmi ostražitá a můj nervový systém byl aktivovaný na maximum. Pocity ohrožení mě pronásledovaly stále častěji. Začalo se mi v těch prostorech čím dál hůře pracovat, nemohla jsem se tam na nic soustředit. Dostávala jsem se zase do krize. Ta představa mě děsila. Znovu se mi připomnělo to zoufalství, ta beznaděj, ta hrůza. Už jsem to nikdy nechtěla znovu zažít. Nevěděla jsem, co se po mně zase chce. Nešlo na to nemyslet. To ohrožení bylo všude. V tu dobu jsem raději ani nemeditovala, abych se náhodou zase nedostala do jiného stavu vědomí. Při terapiích jsem si raději pouštěla hudbu, abych se neponořila tak hluboko. Měla jsem strach ze všeho. A pak jsem si jednoho dne řekla, dobře, když mě to tak volá, půjdu tomu naproti.

Dech života

Dostat se do rozšířeného stavu vědomí trvalo chvilku. A zase jsem byla ve Vesmíru. Viděla jsem obrovskou šroubovici DNA, jak se táhne celým Vesmírem, a viděla jsem sebe sama, jak vkládám všechny prožitky lidstva do jednotlivých paměťových slotů. Bylo mi pocitově jasné, že tohle je UNIVERZÁLNÍ VĚDOMÍ LIDSTVA, knihovna, kam se ukládá každá prožitá zkušenost každého jednotlivého člověka, který kdy žil na Zemi. Chvíli jsem to tak pozorovala a pak si říkám – tak dost! A zpátky na Zem! Ve Vesmíru jsem doma, tam to znám, ale řekněte mi, jako to všechno mám využít tady na Zemi!

Chvíli se nic nedělo a pak jsem se vrátila zpět do těla. A následoval takový vnitřní dialog, už si dnes nepamatuji přesně slovo od slova, ale výsledkem toho bylo, že být člověkem je o fyzické existenci, skrze kterou se tvoří zkušenost existence VĚDOMÍ. Jinými slovy, VĚDOMÍ tvoří samo sebe každým okamžikem skrze zkušenost. Je to propojené. Musíme zažívat bolest v těle, musíme fyzicky prožívat emoce a emoční stavy, a když se disociujeme, tedy oddělíme se od těla a prožívání, tím se odmítáme podílet na vytváření existence VĚDOMÍ! Je to jako taková hra. Jdeme do fyzického těla s tím, že máme tělo a pocity a emoce. Můžeme tělem vše prožívat a tím naplňovat databanku KOSMICKÉHO VĚDOMÍ, protože ono je tvořivé, tvořivý potenciál je nekonečný, stejně tak jako je nekonečné množství prožitků. Když nehrajeme tuto hru prožívání, nedostaneme za ni „zapláceno“, to je dohoda. Takže proto člověk, který neprožívá, je disociovaný od těla a neuvědomuje si to, nedostane „podporu“ Vesmíru, protože nepodporuje ten záměr, pro který se rozhodl, že se tady narodí. Je to stejné, jako kdybych se rozhodla nastoupit do nějaké firmy a dohodli bychom se, že pro ně udělám tu a tu práci a oni mi za ni zaplatí. Taková je dohoda. Kdybych se během té práce rozhodla, že se na to vykašlu, že je to moc náročné nebo že už se mi nechce, tak jednak nedostanu to, na čem jsme se dohodli, a možná mě za to čeká nějaký postih za nedodržení dohody. Stejně tak to asi funguje s námi lidmi. Rozhodneme se jít tady na Zemi vykonat určitou „práci“, ale když se narodíme do fyzického světa, zapomeneme, co jsme si to vlastně tady dohodli. Ono by to samo o sobě nebyl problém, kdybychom se nechali životem vést a nekladli odpor. S tím se počítá, že to zapomeneme. Jenže, my klademe odpor a nechceme přijmout život, který se nám otvírá jako náš osud, jako ta vertikála. Je to ta dohoda, kterou jsme uzavřeli sami se sebou! Jen s tím rozdílem, že jsme ji uzavřeli ve stavu čistého bytí, jako nekonečné

VĚDOMÍ, plníme ji tady na Zemi ve fyzické podobě. Vehementně se bráníme, protože se nám to nelíbí, je to těžké. A bolí to. A s tím se taky počítá. A o to vlastně jde. Každá prožitá zkušenost se zapisuje, je úplně jedno, co to je, jestli to bolí, nebo ne. Takže, výsledkem mého procesu bylo hluboké uvědomění, že všechno se děje skrze TĚLO! Každá zkušenost musí být vtělena, aby byla úplná! A kdybych na to náhodou zapomněla, mám si dát ruku na srdce a vnímat, jak bije moje srdce. Tam je vše. Kdykoliv budu zase ve Vesmíru, mám si dát ruku na srdce, to mě vrátí zpět do těla, zpátky na Zem. Ano, byl to velmi intenzivní fyzický proces, moc mi to pomohlo. Konečně nějaká konkrétní rada. Trochu mi to připomnělo film Počátek. Tam bylo jako rozlišovací znamení malá kovová káča, která se roztočí. Když se točila stále stejně a nezastavila se, tak ten dotyčný věděl, že sní v jiné dimenzi. Když se káča dotočila a zastavila, věděl, že je na Zemi ve fyzické realitě. To je jasné rozlišovací znamení. Takže, kdybych se zase někde ztratila ve Vesmíru, sáhnu si na hrud'. A jestli tam bouchá moje srdce, jsem člověkem. Tady na Zemi. A to, co prožívám, je skutečné.

Aproxima je zpět

Už jsem na Aproximu dávno zapomněla. Brala jsem to jako epizodu z doby mé nejhlubší psychospirituální krize. Jednou jsem tak seděla doma u svého notebooku a něco jsem si psala, už ani nevím co. A najednou, po dlouhé době, přišel zase „diktát“ myšlenek shůry: „Tak ty stále nevíš, co je Aproxima? Ještě jsi na to nepřišla?“ a než jsem stačila nějak reagovat, diktát shůry pokračoval: „Tak poslouchej a dobře si to zapamatuj:“

A – písmeno A je cesta z duality do jednoty, světlo a stín jsou propojeny a v určitém bodě splynou, zespod nahoru, z hlubin nevědomí do univerzálního vědomí JEDNOTY. Na počátku cesty je člověk zcela rozpolcen.

P – to je člověk na začátku cesty sebepoznání, je jen v hlavě a není pevně spojen s matkou Zemí

R – je třeba propojit hlavu s tělem a uzemnit se, opřít se o Zemi a taky umět se postavit sám za sebe, na obě nohy

O – kruh je celistvost – jdi cestou, která je ku prospěchu CELKU

X – stabilita kvaternity, celistvost člověka jsou čtyři těla – fyzické, emoční, mentální a spirituální, a to vše se spojuje ve svém středu, tam je jádro

I – jak dole, tak nahoře, cesta je vertikální, z hlubin nahoru, taky z nevědomí do vědomí (osud je vertikální osa duše)

M – sebereflexe, pozoruj, co tvoříš, protože to co tvoříš, zároveň tvoří tebe, svět je tvé zrcadlo

A – a nakonec, nezapomeň, že žiješ v dualitě, ať se ti to líbí nebo ne, světlo i stín jsou JEDNO!

Tak. A to mě úplně dostalo a usadilo do křesla a já jsem nebyla schopná ze sebe vypravit ani slovo. V hlavě ticho. A prázdno. Moment prozření. Po chvíli jsem se vzpamatovala a začala jsem všechno rychle zapisovat, protože jsem měla strach, že to zapomenou. Ale to se nestalo. Stále si to pamatuji. Na to se nedá zapomenout. Procházela jsem si tu stezku z písmen stále znova a znova. Ano, to je celá cesta sebepoznání, proces individuace, kdy si plně uvědomuji, kým jsem.

Jsem pevně ukotvená se Zemí a zároveň napojená na Vesmír. Jsem zodpovědná sama za sebe a za to, co kolem sebe tvořím. Víím, že cokoliv vyšlu do časoprostoru, to stejné se mi vrátí. Jsem celistvá, moje fyzické tělo, emoce, mysl a spirit jsou v jednom poli vědomí, které tvoří moji pozemskou existenci. Myslím a konám s ohledem na celek, ne na moji individuální potřebu. A konečně, nepopírám stín, který je mojí součástí. Zním své stinné stránky a i ty na sobě přijímám a miluji. Jsem celistvá. Jsem „služebníkem“ celku skrze svoji jedinečnost.

Musím dodat, že tuto stezku jsem prošla přesně v tom pořadí, v jakém jsou jednotlivá písmena. Integrovat své stíny, to byla poslední moje lekce a není to tak dávno. Už mohu svítit naplno i s tím vědomím, že čím více svítím, tím větší stíny vrhám. Čím více osvětluji jinou bytost, tím více jsou vidět její stíny. A já jsem na sebe vzala ten úkol pomáhat ostatním, aby taky mohli svítit.

Prozření je teprve začátek

Když se člověku stane to, že prozře, má většinou pocit, nebo spíše dojem, že už je mu to všechno jasné. Tento falešný pocit „konce životních útrap“ je velmi ošemetný. Když si člověk projde stezku duchovního probuzení a prozření, tak si myslí, že tím skončil život v temnotě a nevědomosti a že teď už přece nad tím vším vyhraje, protože přece všechno ví. Tento typ duchovní pýchy zažil snad každý na této cestě. Je to podobný pocit, jako když zdoláte Mont Everest a jste na sebe patřičně hrdí, protože to je přece velká věc, stálo vás to mnoho úsilí, málem i život! Jenže to si myslí jen naše malé já. To malé já si zakládá na tom, aby bylo uznáno. To malé já je pyšné na to, co dokázalo. Přitom, to malé já, které má jen malou vůli s malým „v“, ví moc dobře, že je jen součástí velkého a bytostného Já, které je moudré a vědoucí, laskavé a trpělivé. A to velké Já si nenárokuje ani uznání a ani odměny. Ono je celistvé a vědomé. Ano, nějaký čas máme na vydechnutí, po tom všem. Ano, život se jakoby zázrakem změní k lepšímu. Pokud jsme během této cesty přijali určité „nadpřirozené“ schopnosti či dary, plní nadšení je užíváme. Opravdu můžeme nabýt mylného dojmu, že už máme takzvaně hotovo. Mnoho z nás si v tuto chvíli myslí, že to vše, co nám bylo dáno a otevřeno, si plně zasloužíme a že jsme tedy vyvolení. Jsme něco víc. Jenže ono to tak není. Celý proces nás vede ke zralosti. Nejdříve se chováme jako děti. Jsme netrpěliví, sebestřední, pošetilí. Vůbec nám nedochází, že dary a schopnosti nám byly jen propůjčeny. Pokud dojde ke zneužití, budou nám zase odebrány. Zralost je stav, kdy si plně uvědomuji zodpovědnost za své činy a myšlenky. A když vytvořím něco ne zcela celistvého, nesu za to následky, které plně přijímám, jelikož mne učí. Více než dříve začínáme vnímat zákony Vesmírné. To jsou ty zákonitosti, které jsou vždy v souladu s nejvyšším dobrem, ty, které jsou celistvé a dokonalé. Možná to zní moc vznešeně a nabubřele. Pokusím se to přiblížit na malém příběhu. Jednou jsme se s mým mužem vraceli domů, byli jsme unavení. Cestou jsme se stavili na čerpačce natankovat. To bylo ještě v době, kdy jsme oba kouřili. Když se Martin vracel do auta, řekl: „Ta paní mi zapomněla započítat ty cigára, mám se tam vrátit?“ A já jsem mu odpověděla: „Prosím pojedme už domů, už jsem fakt na smrt utahaná. Já jsem dneska udělala tolik dobrých skutků, že se to snad smaže.“ A navíc, za námi stálo auto a čekalo, až odjedeme, aby se dostalo ke stojanu. Tak jsme jeli. Byla to blbost, dneska už bych to neudělala. Za pár dnů jsme na stejné pumpě zase tankovali. Byla skoro půlnoc. Martin šel k okýnk

zaplatit a byl tam nějak dlouho. O něčem tam s tou paní z pumpy hovořili. Tak jsem vystoupila z auta a jdu za nimi. Martin řekl, že při platbě kartou se ta částka odečetla dvakrát. Paní nás uklidnila, že nám ten přeplatek vrátí zpátky na účet, ale že tam musíme počkat přes půlnoc, což bylo pár minut, aby mohla uzavřít kasu, udělat součet a zadat ten přebytek zpět k úhradě. Tak jsme tam s Martinem stáli mlčky a oba věděli své. V autě pak jen dodal – víš, za co to bylo, že jo. Ano, vím. To bylo takové malinké varování, že toto už přece nemám ve svém poli, takto okrádat. Je to nedůstojné. Anebo, jednou jsem po jedné paní, co mi zrušila terapii v ten den, kdy měla být, chtěla zaplatit polovinu z ceny, to bylo 400 korun. No, necítila jsem to úplně v pohodě, ale přesto jsem to udělala. Byla jsem zrovna v situaci, kdy jsem z nějakého záhadného důvodu nebyla shovívavá. Bylo to poprvé, co jsem to udělala. Vždycky předtím jsem to brala, jako že Vesmír dal, Vesmír vzal, je to v rovnováze, nejsem s tím v konfliktu. Nevadilo mi, když někdo nepřišel na terapii. Měla jsem vždycky tak narváno, že jsem byla spíše ráda, že mám hodinku pro sebe. Ale v ten den jsem to měla jinak. Měla jsem nedostatek. Chtěla jsem peníze a vadilo mi, že ta paní nepřišla (mimořádně, z vážných důvodů). Ani jsem z těch peněz neměla radost, i když mi je ta paní poslala se slovy, že je to v pořádku a že s tím nemá problém. Ale já jsem s tím někde hluboko uvnitř problém měla. A než jsem to stačila zpracovat a vrátit to třeba té paní zpět, psala mi jiná klientka, že do konce roku nestihne vybrat permanentku a že už vlastně na kraniálku přijít ani nechce a že ji mám vrátit poměrnou část. A ta částka dělala rovných 400 korun.

A to jsou jen drobnosti, drobná varování, že nejsem v souladu sama se sebou a že konám proti své vůli. A že jsem se uchýlila mimo řád. Ano, funguje to rychle, někdy skoro ihned, někdy za pár hodin, nebo dnů. Ale vždy se mi to spojí a já vnímám mezi těmi událostmi jasné propojení a důležité sdělení – toto už nedělej.

Vědomý člověk vždy jedná se soucitem a s ohledem na celek. Já se snažím. Učím se. Nejde mi to vždy. Ale pokaždé, co takto „pochybím“, mě to mnohé naučí. A já už k sobě takto přistupuji s laskavostí, že se učím. Že ještě nevím vše. Neznám všechny souvislosti. Hodně dám na svůj vnitřní hlas. Je to kompas, který nikdy nezklamal. Je se mnou vždy. Ale já jej někdy neslyším. Někdy je hlas ega silnější a já pokaždé nerozliším hlas ega od hlasu duše. Učím se rozlišovat.

Učím se dát i svému ego to, co potřebuje, aniž bych musela být tím dětinským nevědomým člověkem. A ne vždy se mi daří být v harmonii.

Cesta domů

Na celém tom procesu je nejtěžší přejít na druhou stranu, nebo přesněji řečeno, k sobě. Jsme moc orientováni na vnější svět, ze svého vnitřního světa máme hrůzu a strach. Kdesi uvnitř hluboko tušíme, že svět už pro nás nikdy nebude takový, jako dříve, že je to velká změna. Jednu takovou velkou změnu světů už jsme zažili, když jsme se narodili. Opustili jsme svět v děloze, kde jsme se cítili v bezpečí a měli jsme vše, co jsme potřebovali, tedy, ve většině případů ano. A pak se něco stalo, přišla transformace ve formě porodu, z vodního světa do světa vzdušného, z jednoty do oddělenosti. Odtud pramení mnohdy nevysvětlitelný strach ze změny. Z období porodu, který byl pro nás velkým traumatem.

Ta cesta domů by se dala popsat v těchto bodech:

- 1. Člověk začíná zjišťovat, že to, co žije, není to, co cítí, že by chtěl žít. Ozývá se tichý hlásek z nitra, který vábí ke změně. Když jej člověk zadupe a umlčí, už se neprojeví. Když jemu naslouchá a nechá se jím vábit, je to iniciace k prozření.**
- 2. Začíná cesta „zevnitř ven“. Vnější svět se hroutí. Hroutí se vztahy, najednou přestáváme rozumět sami sobě. Mnohdy právě v této fázi probouzení zjišťujeme, že už nemůžeme dále dělat tu profesi nebo práci, kterou děláme. Že už nemůžeme žít s tím člověkem, se kterým žijeme. Že už nemůžeme poslouchat ty lži, kterými jsme krmeni všude, od rána do večera, na každém kroku.**
- 3. Dostáváme se do silného vnitřního konfliktu. Uvědomujeme si, že to, co máme a co si neseme uvnitř sebe, nesouhlasí s tím, co žijeme tam venku, ve vnějším světě. V této fázi přichází nemoci nebo úrazy. Duch nás skrze tělo informuje, že se potřebujeme uzdravit. Jsme ne-mocní.**
- 4. Fyzické strádání, bolest, utrpení. Duch nemá jinou možnost, jak s námi komunikovat na úrovni těla. Pouze skrze utrpení. Nemoc či úraz nás**

vymaní z vnějšího světa. Ten pro nás přestává být atraktivní. Změní se nám priority. Dostáváme se více do kontaktu sami se sebou. V případě, že nepochopíme smysl nemoci, či úrazu, a stále se vehementně dožadujeme pouze opravy vnějšího světa a ne sebe samého, celý proces se opakuje stále dokola. Přichází jiné nemoci, jiné úrazy, naléhavější, vážnější. V této fázi člověk potřebuje pochopit, že tam venku ho nikdo a nic nespasí. Jediný člověk, který jej může uzdravit, je on sám.

5. **Začíná cesta dovnitř. Je to neskutečné dobrodružství. Člověk nachází sebe sama. Bere si zpět svoji sílu. Nejdůležitější je přijetí. Přijetí okolností života jako cesty k sobě. Bezpodmínečné přijetí. Do vědomí vstupují naše nejhlubší pravdy, poznáváme, kým vlastně jsme. Mohou přicházet hluboké spirituální prožitky, mohou se vynořovat hlubinné obsahy nevědomí, které na sebe berou mnohdy archetypální podobu. Boj s vnitřními démony má mnoho podob. V této fázi se učíme odlišovat pravdu od bludů, zrno od plev. To, co je „moje a ke mně patří“, a to, co „není moje“ a nechávám to jít. Je to první malá smrt.**
6. **Po tomto namáhavém úseku nastává velká úleva a pocity vítězství. To staré umřelo a to nové, znovuzrozené, se pomalu integruje do života. Objevujeme svět a bytí z nové perspektivy. V této fázi odcházejí ze života lidé, místa, i vzorce chování, vše, co umřelo s naším starým já. Buď odcházejí fyzicky z našich životů, nebo se mění jen jejich podoba, v jaké jsme na ně byli zvyklí. Do našich životů přichází noví lidé, noví přátelé, nová místa a větší autenticita prožívání.**
7. **Přichází uvědomění, že některé dveře se nám definitivně zavřely. A místo nich se otevřely dveře jiné. V této fázi je nutné naučit se nechat to plynout. S úctou a pokorou a vděčností nechat ty staré dveře zavřené a netruchlit pro ně zbytečně dlouho. Dále je třeba se naučit s odvahou otvírat dveře nové a vstupovat do neznámého. S důvěrou a láskou, že vše se děje ve jménu nejvyššího dobra. Život je řízen vyšším Já, malé já už se tak nedere do popředí a nepřekáží.**

Tuto cestu jsem vyzorovala ze svého života, a také z příběhů klientů, kteří ke mně přicházeli na terapii. Většinou byli v bodě 3 nebo 4. Právě bod číslo 4 vnímám jako zlomový. Je to proces, kdy vědomě přijímáme zodpovědnost za svůj život a za všechno, co se nám děje. Opouštíme roli oběti, přestáváme ze svého utrpení vinit ostatní (většinou rodiče nebo partnery) a přebíráme kormidlo svého života do vlastních rukou.

Vnímám svoji roli průvodce. Už jsem tu cestu do hlubin, do temných hlubin svých stínů, do spárů samotného pekla, podnikla mnohokrát. Ne, není to příjemné. Je to někdy děsivé. Ale jde to přežít. Na konci je vždy jedna z mnoha malých smrtí. A pak znovuzrození. A děje se to mnohokrát, mám pocit, že se to děje tak dlouho, dokud jsme živi. Dokud neopustíme tělo, tento kožený futrál, ve kterém bydlíme. Bylo by velmi pošetilé a bláhové si myslet, že jednou to stačilo. Kdo jednou projde celým procesem, celou tou cestou až na konec, kde čeká smrt a znovuzrození, je schopen pak procházet tímto procesem opakovaně. To je ta alchymie života, to je to mystérium, při kterém se ze surového člověka stává člověk zlatý. To je to kutání zlata, zlata uvnitř sebe. To je ten kámen mudrců, který čeká na konci toho všeho, jako odměna.

A na závěr snad jen pár slov jako povzbuzení na cestě:

- 1. Nemějte strach opustit to staré, co už jen překáží a nefunguje. Udělejte prostor, aby do vašeho života mohlo přijít to nové a lepší.**
- 2. Nechtějte být za každou cenu „normální“. Buďte jedineční a sví. „Normálních“ lidí jsou miliony. Neztraťte se v davu.**
- 3. Když se stáváte sami sebou, začínáte si více uvědomovat, co chcete a co ne. A vaše okolí nemusí být na vaše ne připraveno.**
- 4. Pamatujte, že Duše vše spojuje a zjednodušuje. Ego věci komplikuje a rozděluje.**

Když vnímám disharmonii pouze ve vnějším světě a ne u sebe, jenom tím zintenzivňuji svoje projekce. Protože veškerý vnější svět jsou projekce mého vlastního nevědomí. Když vidím, že problémy jsou všude venku, jen ne u mě, pak je mi dobře, protože na všechno je řešení. Na zločince je vězení, na obranu

je armáda, na vzdělávání je škola a na léčení je nemocnice. Takto to má mnoho „neprobuzených“ lidí.

Vědomý člověk připouští, že jediný konflikt je v něm samotném. A až poté, co si tohle připustí, tak se může rozhodnout, že se sebou už takto nemůže žít a rozhodne se vydat na cestu. A ta cesta individuace, cesta k poznání autentického já, ta je velmi strastiplná a není jednoduchá. Ale stojí za to.

Děkuji za všechno, co mě v životě potkalo.

Děkuji.

Jsem Inka Tichá.